

Аз! стуроданкѣта му бѣе
Месрки на свѣтъ.

За народа уръ се тѣруди
Съ постоиленъ трудъ
Съ народа му се чуди,
Назова го людѣ

Нарани го съ рача зѣрка
Въ пламенни идрѣ
Мой заина съ шедка месрка
Въ очю въ очю
Помни азъ: когадо мреше
Мой ма придова

И спокойно казъ мѣреше
Кѣга ми това:

„Брате! видивъ:— азъ отивамъ
Въ безизвѣстенъ край,
Що ма така? иже бивамъ?
Сащъ Великииъ знаи